Στην υπόθεση 258/83,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Bundesgerichtshof προς το Δικαστήριο, δυνάμει του πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Βιομηχανιας υποδηματων Brennero sas, Pastrengo, Verona (Ιταλία),

και

Wendel GmbH Schuhproduktion International, Detmold (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας),

η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία των άρθρων 37, παράγραφος 2 και 38, παράγραφος 2, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

συγκείμενο από τους G. Bosco, πρόεδρο τμήματος, P. Pescatore, A. O'Keeffe, T. Koopmans και K. Bahlmann, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Sir Gordon Slynn
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Η διάταξη περί παραπομπής, η εξέλιξη της διαδικασίας και οι παρατηρήσεις που κατατέθηκαν δυνάμει του άρθρου 20 του πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΟΚ συνοψίζονται ως εξής:

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1. Στην κύρια δίκη υπάρχει διαφορά μεταξύ δύο επιχειρήσεων κατασκευής υποδημάτων, από τις οποίες η μία, η βιομη-

χανία υποδημάτων Brennero sas είναι εγκατεστημένη στο Pastrengo, στη Βερόνα της Ιταλίας και η άλλη, η επιχείρηση Wendel GmbH, στο Detmold της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Με διάταξη της 17ης Ιουνίου 1983, που κηρύχτηκε εκτελεστή στο ιταλικό έδαφος, το Tribunale της Βερόνας, επέτρεψε στη Brennero να προβεί σε συντηρητική κατάσχεση της κινητής και ακίνητης περιουσίας, καθώς και των απαιτήσεων της Wendel μέχρι του ποσού των 700 000 000 λιρετών για το κεφάλαιο και τους οφειλόμενους τόκους.

Στις 7 Ιουλίου 1983, ο πρόεδρος του Landgericht του Detmold διέταξε, σύμφωνα με το άρθρο 31 της Συμβάσεως των Βρυξελλών της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, την περιαφή του εκτελεστήριου τύπου στην απόφαση του ιταλικού δικαστηρίου· η περιαφή του εκτελεστήριου τύπου έγινε από τον γραμματέα του δικαστηρίου υπό τον όρο ότι η εκτέλεση δεν θα υπερέβαινε τα όρια των αναγκαίων ασφαλιστικών μέτρων μέχρις ότου η δανείστρια προσκομίσει βεβαίωση, βάσει της οποίας μπορεί να προβεί σε πλήρη εκτέλεση.

Μετά από προσφυγή κατά της απόφασης αυτής που άσκησε η Wendel κατ' εφαρμογή των άρθρων 36 επ., της Συμβάσεως και από την αίτηση που υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 38, παράγραφος 2, της Συμβάσεως, το Oberlandesgericht του Hamm, με διάταξη της 15ης Ιουλίου 1983, εξήρτησε προσωρινά την εκτέλεση της διάταξης του Tribunale της Βερόνας, από την παροχή εγγυήσεως ύψους 1 200 000 γερμανικών μάρκων (DM), εκ μέρους της Brennero. Από τη διάταξη περί παραπομπής συνάγεται ότι το Oberlandesgericht δεν αποφάνθηκε ταυτόχρονα επί της προσφυγής.

Κατ' εφαρμογή του άρθρου 37, παράγραφος 2, της Συμβάσεως η Brennero άσκησε ενώπιον του Bundesgerichtshof «Rechtsbeschwerde» κατά της διάταξης αυτής. Προβάλλει ότι η διάταξη που εκδόθηκε προσωρινά είναι παράνομη κατά το μέτρο που υποχρεώνει σε παροχή εγγυήσεως χωρίς ταυτόχρονα να αποφανθεί επί της προσφυγής που άσκησε η Wendel συνεπώς ζητάει την ανάκληση της διάταξης αυτής.

2. Σύμφωνα με το άρθρο 37 της Συμβάσεως

«Η προσφυγή ασκείται κατά τη διαδικασία της αμφισβητουμένης δικαιοδοσίας:

...

στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στο Oberlandesgericht·

...

Κατά της αποφάσεως επί της προσφυγής μπορεί να ασκηθεί μόνο αναίρεση και, στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, Rechtsbeschwerde.»

Τα άρθρα 38 και 39 της Συμβάσεως έχουν την εξής διατύπωση:

«Άρθρο 38

Το δικαστήριο στο οποίο ασκείται η προσφυγή μπορεί με αίτηση του προσφεύγοντος μέρους, να αναστείλει τη διαδικασία, αν κατά της αλλοδαπής αποφάσεως έχει ασκηθεί στο κράτος προελεύσεως τακτικό ένδικο μέσο ή αν η προθεσμία για την άσκησή του δεν έχει ακόμη εκπνεύσει· στην τελευταία περίπτωση το δικαστήριο μπορεί να τάξει προθεσμία για την άσκηση του ένδικου αυτού μέσου.

Το δικαστήριο αυτό μπορεί επίσης να εξαρτήσει την εκτέλεση από την παροχή εγγυήσεως, την οποία και καθορίζει.

Άρθρο 39

Κατά τη διάρκεια της προθεσμίας προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο 36, και ώς ότου εκδοθεί απόφαση για την προσφυγή αυτή, μπορούν να ληφθούν μόνο ασφαλιστικά μέτρα επί της περιουσίας του

προσώπου κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση.

Η απόφαση που εγκρίνει την εκτέλεση εμπεριέχει και τη δυνατότητα λήψεως των ασφαλιστικών αυτών μέτρων.»

Κρίνοντας ότι για την επίλυση της διαφοράς είναι αναγκαία η ερμηνεία των άρθρων 37, δεύτερη παράγραφος, και 38, δεύτερη παράγραφος, το Bundesgerichtshof υπέβαλε τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1. Η διάταξη του Oberlandesgericht — ενώπιον του οποίου ο οφειλέτης έχει ασκήσει, σύμφωνα με τα άρθρα 36 και 37 της Συμβάσεως, προσφυγή κατά της αποφάσεως που επιτρέπει την εκτέλεση — μπορεί δυνάμει του άρθρου 38, δεύτερη παράγραφος, της Συμβάσεως να εξαρτήσει την εκτέλεση από την παροχή εγγυήσεως, μόνο αν συμπεριλάβει το μέτρο αυτό στην οριστική του απόφαση επί της προσφυγής ή μπορεί και να διατάξει το μέτρο αυτό προσωρινά στο πλαίσιο της διαδικασίας επί της προσφυγής;

2. Κατά της διατάξεως του Oberlandesgericht που υποχρεώνει σε παροχή εγγυήσεως, δυνάμει του άρθρου 38, δεύτερη παράγραφος της Συμβάσεως και εκδόθηκε προσωρινά στο πλαίσιο της διαδικασίας επί της προσφυγής, είναι παραδεκτή η άσκηση Rechtsbeschwerde ενώπιον του Bundesgerichtshof, κατ' ευθεία ή ανάλογα εφαρμογή του άρθρου 37, δεύτερη παράγραφος, της Συμβάσεως;»

Στο σκεπτικό της Διάταξης περί παραπομπής, το Bundesgerichtshof αναφέρει ότι δυνάμει του άρθρου 567, παράγραφος 3, του γερμανικού κώδικα πολιτικής δικονομίας, είναι απαράδεκτη η άσκηση «Rechtsbeschwerde» κατά αποφάσεων του «Oberlandesgericht» και ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν συντρέχει καμία από τις περιπτώσεις εξαιρέσεως του κανόνα αυτού. Εντούτοις, ο εν λόγω κανόνας δεν εφαρμόζεται, αν, σύμφωνα με τη Σύμβαση, η «Rechtsbeschwerden» που προβλέπεται στο άρθρο 37, παράγραφος 2, της Συμβάσεως, επιτρέπεται όχι μόνο κατά της παροχής εγγυήσεως, που διατάσσεται με την απόφαση επί της προσφυγής και προσβάλλεται με ένδικο μέσο μαζί με την εν λόγω απόφαση, αλλά και κατά Διάταξης που υποχρεώνει προσωρινά σε παροχή εγγυήσεως και η οποία εκδίδεται στο πλαίσιο της διαδικασίας επί της προσφυγής, ανεξάρτητα από το αν η Διάταξη αυτή είναι ή όχι νόμιμη σύμφωνα με τη Σύμβαση.

3. Η Διάταξη περί παραπομπής της 12ης Οκτωβρίου 1983 πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 18 Νοεμβρίου 1983.

Σύμφωνα με το άρθρο 20 του πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΟΚ, κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις η επιχείρηση Brennero sas, εκπροσωπούμενη από τον Alberto Miele, δικηγόρο παρά τω Corte di cassazione της Ιταλίας, από τον Francesco Camilotti, δικηγόρο στην Πάδουα, και από τον Hermann Kroitzsch, δικηγόρο παρά τω Bundesgerichtshof, η Κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, εκπροσωπούμενη από τον Christof Böhmer, Ministerialrat στο Ομοσπονδιακό Υπουργείο Δικαιοσύνης, η Κυβέρνηση της Ιταλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενη από τον Arnaldo Squillante, πρόεδρο τμήματος του Consiglio dello Stato, διευθυντή της υπηρεσίας διπλωματικών διαφορών του Υπουργείου Εξωτερικών, επικουρούμενο από τον Oscar Fiumara, avvocato dello Stato, και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Jörn Pipkorn, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον Wolf-Dietrich Krause-Ablass, δικηγόρο Düsseldorf.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας, χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

Με Διάταξη της 28ης Μαρτίου 1984, το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 95, παράγραφοι 1 και 2 του κανονισμού διαδικασίας, αποφάσισε να αναθέσει την υπόθεση στο τέταρτο τμήμα.

II — Περίληψη των γραπτών παρατηρήσεων που κατατέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου

Επί του πρώτου ερωτήματος

Η επιχείρηση *Brennero sas, ασκούσα την Rechtsbeschwerde στην κύρια δίκη,* προβάλλει ότι ούτε η διατύπωση του άρθρου 37, παράγραφος 2, ούτε η οικονομία της Σύμβασης επιτρέπει την έκδοση παρεμπίπτουσας απόφασης, με την οποία διατάσσεται η παροχή εγγύησης κατά την έννοια του άρθρου 38, παράγραφος 2, πρίν εκδοθεί απόφαση επί της προσφυγής που προβλέπει το άρθρο 36, παράγραφος 1 και το άρθρο 37 της Συμβάσεως. Πράγματι, το άρθρο 37, παράγραφος 2, δεν προβλέπει την έκδοση παρεμπιπτουσών αποφάσεων ή αποφάσεων που αποφαίνονται επί ορισμένων μόνο κεφαλαίων της προσφυγής. Αν γίνει δεκτή η δυνατότητα έκδοσης παρεμπιπτουσών αποφάσεων βάσει του άρθρου 38, πριν εκδοθεί απόφαση επί της προσφυγής, το άρθρο 39 δεν θα είχε πλέον νόημα. Η διάταξη αυτή προβλέπει ακριβώς ότι η απόφαση που εγκρίνει την εκτέλεση, εμπεριέχει και τη δυνατότητα, υπέρ του δανειστού, λήψεως ασφαλιστικών μέτρων κατά τη διάρκεια της προθεσμίας προσφυγής κατά της απόφασης με την οποία επιτρέπεται η εκτέλεση και μέχρις ότου εκδοθεί απόφαση επί της προσφυγής αυτής. Συνεπώς, για όσο χρονικό διάστημα η απόφαση που εκδόθηκε σε πρώτο βαθμό, με την οποία επιτρέπεται η εκτέλεση δεν είναι η ίδια εκτελεστή, δηλαδή πριν περατωθεί η διαδικασία επί της προσφυγής, δεν είναι δυνατή η λήψη ασφαλιστικών μέτρων δυνάμει του άρθρου 38. Μόνο αφού περατωθεί η διαδικασία επί της προσφυγής, πρέπει, ενδεχόμενα, να εξαρτηθεί η εκτέλεση που έχει ήδη επικυρωθεί, από την παροχή εγγυήσεως, κατ' εφαρμογή του άρθρου 38 της Συμβάσεως. Συνεπώς, τα μέτρα που προβλέπονται από τη διάταξη αυτή είναι μέτρα που πρέπει να ληφθούν σε συνδυασμό με την απόφαση περί απορρίψεως της προσφυγής, με την οποία η επιτρέπουσα την εκτέλεση απόφαση που εκδόθηκε σε πρώτο βαθμό κηρύσσεται εκτελεστή.

Εξάλλου, η ασκούσα την «Rechtsbeschwerde» στην κύρια δίκη εφιστά την προσοχή σε ένα σημείο που δεν αναφέρθηκε ρητά στα υποβληθέντα ερωτήματα. Θεωρεί ότι το άρθρο 38 της Συμβάσεως δεν εφαρμόζεται σε διαδικασία που αφορά την εκτέλεση παρεμπίπτουσας απόφασης, όπως στην προκειμένη περίπτωση της Διάταξης περί συντηρητικής κατάσχεσης του Tribunale της Βερόνα. Η συντηρητική κατάσχεση, είναι εξ ορισμού, ένα μέτρο που παράγει μόνο προσωρινά αποτελέσματα πριν από την έκδοση της οριστικής απόφασης επί της ουσίας. Το να ανασταλούν προσωρινά τα αποτελέσματα μιας τέτοιας παρεμπίπτουσας απόφασης ή το να διαταχθεί ο δανειστής που προβαίνει στη συντηρητική κατάσχεση, να παράσχει εγγύηση ίση με το οφειλόμενο ποσό, ισοδυναμεί με εξουδετέρωση των αποτελεσμάτων της αρχικής, παρεμπίπτουσας απόφασης από ένα ασφαλιστικό μέτρο με το αντίθετο περιεχόμενο. Για το λόγο αυτό, ένα τέτοιο μέτρο αποτελεί αναθεώρηση επί της ουσίας της αρχικής απόφασης, πράγμα που απαγορεύεται ρητά από το άρθρο 34, τελευταία παράγραφος, της Συμβάσεως. Κατά το μέρος που προδικάζει την οριστική απόφαση, το μέτρο της προσωρινής δικαστικής προστασίας αποτελεί κίνδυνο που η εκτίμησή του εναπόκειται στο δικαστήριο του κράτους εκδόσεως της αποφάσεως κατά το χρόνο που θα επιτρέψει τη συντηρητική κατάσχεση.

Η ασκούσα την «Rechtsbeschwerde» στην κύρια δίκη αναφέρει ότι η αναστολή της εκτέλεσης και η παροχή εγγυήσεως αποτελούν μέτρα που αφορούν αποκλειστικά την εκτέλεση αποφάσεων που εκδίδονται επί της ουσίας και δεν έχουν καμία σχέση με τα μέτρα που προορίζονται να εξασφαλίσουν προσωρινή δικαστική προστασία.

Η νομική παράδοση των κρατών μελών, όπως έχει διαμορφωθεί από τις διμερείς διεθνείς συμφωνίες, πάντοτε απαιτούσε, ως προϋπόθεση για την εκτέλεση, να έχει αποκτήσει η απόφαση την ισχύ του δεδικασμένου («res iudicata»). Συνεπώς, αν η Σύμβαση ανέτρεψε την παράδοση αυτή προβλέποντας ότι οι αποφάσεις, κατά των οποίων μπορεί να ασκηθεί προσφυγή, είναι επίσης δυνατό να εκτελεστούν, στο άρθρο 38 όμως, λαμβάνει υπόψη τις ενδεχόμενες συνέπειες που είναι δυνατό να προκύψουν από την εκτέλεση μιας απόφασης που στη συνέχεια τροποποιήθηκε. Ο αποφασιστικός λόγος για τον περιορισμό των μέτρων που προβλέπει το άρθρο 38 μόνο ως προς τις αποφάσεις επί της ουσίας, είναι ότι αυτή καθεαυτή η εκτέλεση συνεπάγεται ανεπανόρθωτη μεταβολή στην περιουσία του οφειλέτη, ώστε να είναι αναγκαία τα προφυλακτικά μέτρα κατά την έννοια του άρθρου 38, για τις περιπτώσεις που η εν λόγω απόφαση είναι ακόμη δυνατό να τροποποιηθεί. Ο λόγος αυτός όμως δεν υπάρχει, αν τα μέτρα αποσκοπούν μόνο να εξασφαλίσουν προσωρινή δικαστική προστασία.

Η *ιταλική κυβέρνηση* και η *Επιτροπή* θεωρούν επίσης ότι το δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκήθηκε η προσφυγή κατά της απόφασης που επιτρέπει την εκτέλεση, δεν μπορεί να διατάξει την παροχή εγγυήσεως δυνάμει του άρθρου 38 της Συμβάσεως, παρά μόνο κατά το χρονικό σημείο που αποφαίνεται επί της προσφυγής.

Κατά την *ιταλική κυβέρνηση,* το άρθρο 38, παράγραφος 2, επιτρέποντας στο δικαστήριο να «εξαρτήσει την εκτέλεση» από την παροχή εγγυήσεως, αναφέρεται στο χρονικό σημείο, κατά το οποίο το δικαστήριο επικυρώνει την περιαφή του εκτελεστηρίου τύπου που έγινε από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο. Εξάλλου, σκοπός του άρθρου 38 είναι η προστασία των συμφερόντων του διάδικου, εναντίον του οποίου ζητείται η εκτέλεση, μόνο έναντι του παρεμπίπτοντος χαρακτήρα της αλλοδαπής απόφασης. Όσον αφορά τη διάρκεια της εκδίκασης της προσφυγής, οι διατάξεις του άρθρου 39, προσφέρουν επαρκή εγγύηση.

Η *Επιτροπή* σταθμίζει τα αντικρουόμενα συμφέροντα του δανειστή και του οφειλέτη. Δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως, το δικαστήριο στο οποίο υποβάλλεται κατά πρώτο η αίτηση του δανειστή να επιτραπεί η εκτέλεση, υποχρεούται να αποφανθεί αμελλητί, χωρίς ο οφειλέτης να έχει δικαίωμα υποβολής παρατηρήσεων. Αν και τα ασφαλιστικά μέτρα τα οποία, σε περίπτωση που ο οφειλέτης άσκησε προσφυγή, μπορεί να ζητήσει ο δανειστής σύμφωνα με το άρθρο 39 δεν του δίνουν επαρκή ικανοποίηση, μπορούν όμως να συνεπάγονται, ήδη, αυτά καθεαυτά σοβαρά οικονομικά μειονεκτήματα για τον οφειλέτη, παραδείγματος χάρη σε περίπτωση δέσμευσης των τραπεζικών λογαριασμών. Δεδομένου ότι ο οφειλέτης έχει αξίωση να αναζητήσει από το δανειστή το επίδικο ποσό, αν η απόφαση που κηρύχτηκε εκτελεστέα ανατραπεί μεταγενέστερα, έχει συμφέρον να ζητήσει να υποχρεωθεί ο αντίδικός του να παράσχει εγγύηση. Αντίθετα, όταν η υποχρέωση αυτή δεν προβλέπεται από την αλλοδαπή αρχική απόφαση, αποτελεί πρόσθετη επιβάρυνση για το δανειστή.

Κατά την εκτίμηση αυτή των αμοιβαίων συμφερόντων, θα πρέπει όμως να ληφθεί υπόψη ο βασικός στόχος της Συμβάσεως, που είναι η εξασφάλιση, κατά το μέτρο του δυνατού, της ελεύθερης κυκλοφορίας των αποφάσεων και συνεπώς η αναγνώριση μόνο περιορισμένων αρμοδιοτήτων στα δικαστήρια του κράτους εκτελέσεως. Η αρχή αυτή επιβάλλει συσταλτική ερμηνεία του άρθρου 38, το οποίο περιορίζει τις

αρμοδιότητες των δικαστηρίων του κράτους εκτελέσεως στις αρμοδιότητες που προβλέπονται ρητά. Το άρθρο 38 επιτρέπει στο δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκείται η προσφυγή

— ή να αναστείλει τη διαδικασία επί της προσφυγής, αν έχει ασκηθεί τακτικό ένδικο μέσο στο κράτος προελεύσεως, ή αν η προθεσμία για την άσκησή του δεν έχει ακόμα εκπνεύσει·

— ή να αποφανθεί αμέσως επί της προσφυγής η οποία ασκήθηκε ενώπιόν του και να επιτρέψει την εκτέλεση με ή χωρίς παροχή εγγυήσεως, αν επικυρώσει την περιαφή του εκτελεστηρίου τύπου.

Μια τέτοια συσταλτική ερμηνεία όμως δεν μπορεί να εμποδίσει τον οφειλέτη να εξασφαλίσει την υπεράσπιση των νομίμων συμφερόντων του. Πράγματι, όταν ο οφειλέτης — αφού άσκησε ένδικο μέσο στο κράτος προελεύσεως — θεωρεί ότι οι αρμοδιότητες που προβλέπει το άρθρο 38 είναι ανεπαρκείς για να εξασφαλιστεί η προστασία των συμφερόντων του, μπορεί να προσφύγει στα αρμόδια δικαστήρια του κράτους προελεύσεως για να επιτύχει την πλήρη αναστολή της αναγκαστικής εκτέλεσης ή την παροχή εγγύησης. Πράγματι, τα εν λόγω δικαστήρια παραμένουν αρμόδια για να εξετάσουν αν και μέχρι ποιο σημείο μια απόφαση που δεν έχει ακόμη αποκτήσει την ισχύ του δεδικασμένου μπορεί ήδη να εκτελεστεί.

Επιπλέον, το να αναγνωρίζεται στο δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκήθηκε προσφυγή στο κράτος εκτελέσεως, η αρμοδιότητα να διατάσσει την παροχή εγγυήσεως ως προσωρινό μέτρο, πριν εκδοθεί οριστική απόφαση, είναι ασυμβίβαστο προς το άρθρο 39 της Συμβάσεως· βάσει της διάταξης αυτής ο δανειστής έχει το δικαίωμα να λάβει ασφαλιστικά μέτρα κατά τη διάρκεια της προθεσμίας προσφυγής και για όσο χρονικό διάστημα δεν έχει ακόμη εκδοθεί η απόφαση επί της προσφυγής. Το να διαταχθεί η παροχή εγγυήσεως ως προσωρινό μέτρο, μπορεί συνεπώς να θέσει σε κίνδυνο το στόχο της Συμβάσεως, ο οποίος συνίσταται στο να επιτρέπεται στο δανειστή να λάβει το συντομότερο όλα τα ενδεικνυόμενα μέτρα.

Η *γερμανική κυβέρνηση* θεωρεί ότι το δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκήθηκε η προσφυγή κατά της αποφάσεως που διατάσσει την εκτέλεση μπορεί, δυνάμει του άρθρου 38, παράγραφος 2, της Συμβάσεως να διατάξει την παροχή εγγυήσεως ως προσωρινό μέτρο στο πλαίσιο της διαδικασίας επί της προσφυγής. Προβάλλει ότι σύμφωνα με το άρθρο 38 υπάρχει η δυνατότητα να ανασταλεί η διαδικασία *ή* να εξαρτηθεί η εκτέλεση από την παροχή εγγυήσεως. Σύμφωνα με την ίδια τη φύση της, η αναστολή της διαδικασίας συνιστά προσωρινό μέτρο. Δεδομένου ότι το μέτρο αυτό μπορεί να προκαλέσει σοβαρή ζημία στο δανειστή, παραδείγματος χάρη όταν ο οφειλέτης κηρύσσεται σε πτώχευση κατά τη διάρκεια της αναστολής, η δεύτερη παράγραφος αναφέρει ως εναλλακτική λύση την εκτέλεση αντί για την παροχή εγγύησης. Συνεπώς, σύμφωνα με το σκοπό του άρθρου 38, που συνίσταται στην όσο το δυνατό μεγαλύτερη μείωση των κινδύνων για το δανειστή και τον οφειλέτη, το να διαταχθεί η παροχή εγγύησης αποτελεί επίσης προσωρινό μέτρο που παύει να ισχύει όταν εκδοθεί οριστική απόφαση στην κύρια διαδικασία που εκκρεμεί στο κράτος προελεύσεως. Όταν αρθεί η αβεβαιότητα ως προς την έκβαση της κύριας διαδικασίας, το δικαστήριο ενώπιον του οποίου έχει ασκηθεί η προσφυγή στο κράτος εκτελέσεως, μπορεί τελικά να αποφασίσει αν καλώς έγινε η περιαφή του εκτελεστηρίου τύπου ή αν πρέπει να την ανακαλέσει μετά από αίτηση του οφειλέτη.

Επί του δεύτερου ερωτήματος

Η *ασκούσα τη Rechtsbeschwerde στην κύρια δίκη* θεωρεί ότι κατά οιασδήποτε από-

φασης του εθνικού δικαστηρίου ενώπιον του οποίου έχει ασκηθεί προσφυγή κατά της απόφασης που επιτρέπει την εκτέλεση και η οποία έχει εκδοθεί κατ' εφαρμογή της Συμβάσεως, συμπεριλαμβανομένης και μιας μη οριστικής απόφασης, πρέπει να είναι δυνατό να ασκηθεί «Rechtsbeschwerde» κατά την έννοια του άρθρου 37, δεύτερη παράγραφος. Προβάλλει ότι το ένδικο αυτό μέσο δεν ρυθμίζεται από το γερμανικό εσωτερικό δίκαιο· έχει θεσπιστεί και ρυθμίζεται από τη Σύμβαση και επιτελεί λειτουργία που προσιδιάζει στη Σύμβαση. Ως προς το σημείο αυτό, το Bundesgerichtshof δεν επιτελεί τη συνήθη λειτουργία του στο πλαίσιο του γερμανικού δικονομικού δικαίου, αλλά ασκεί την ειδική αρμοδιότητα που του αναγνωρίζει η Σύμβαση, η οποία συνίσταται στον έλεγχο όλων των αποφάσεων των δικαστηρίων, ενώπιον των οποίων έχει ασκηθεί η προσφυγή. Αν κατ' αποφάσεως ενός τέτοιου δικαστηρίου δεν ήταν δυνατό να ασκηθεί «Rechtsbeschwerde», θα υπήρχε κίνδυνος μη ομοιόμορφης ερμηνείας της Συμβάσεως, επειδή το πρωτόκολλο της 3ης Ιουνίου 1971 σχετικά με την ερμηνεία της Συμβάσεως προβλέπει υποχρέωση υποβολής ερωτημάτων στο Δικαστήριο μόνο από το Bundesgerichtshof.

Κατά την *Επιτροπή,* το άρθρο 37, δεύτερη παράγραφος, επιτρέπει μόνο την άσκηση «Rechtsbeschwerde» κατά της οριστικής απόφασης επί της προσφυγής. Το να γίνει δεκτό ότι επιτρέπεται «Rechtsbeschwerde» κατά παρεμπίπτουσας απόφασης που διατάσσει την παροχή εγγύησης θα ήταν, κατά την Επιτροπή, ασυμβίβαστο με το στόχο που συνίσταται στην ταχεία διεξαγωγή της διαδικασίας στο κράτος εκτελέσεως.

Η *ιταλική κυβέρνηση* θεωρεί ότι, καίτοι η Σύμβαση δεν προβλέπει ότι κατά της παρεμπίπτουσας απόφασης που έχει εκδοθεί επί της προσφυγής είναι δυνατή η άσκηση αναίρεσης, δεν την απαγορεύει όμως κατά το μέτρο που η αναίρεση προβλέπεται από όλα τα εθνικά συστήματα δικαίου.

Κατά τη *γερμανική κυβέρνηση,* δεν υπάρχει καμία ανάγκη να εφαρμοστεί κατ' αναλογία το άρθρο 37, παράγραφος 2, στα ασφαλιστικά μέτρα. Η μη άσκηση ένδικου μέσου κατά των παρεμπιπτουσών αποφάσεων δεν είναι άγνωστη στις εσωτερικές έννομες τάξεις. Ο πολλαπλασιασμός των ένδικων μέσων θα οδηγούσε μόνο σε αύξηση του κινδύνου παρελκύσεως της διαδικασίας και θα αποτελούσε έτσι εμπόδιο στην ελεύθερη κυκλοφορία των αποφάσεων, που επιδιώκεται από τη Σύμβαση.

III — Προφορική διαδικασία

Στη συνεδρίαση της 29ης Μαΐου 1984, η επιχείρηση υποδημάτων Brennero sas, ασκούσα τη Rechtsbeschwerde στην κύρια δίκη, εκπροσωπούμενη από τον Alberto Miele, δικηγόρο παρά τω Corte di cassazione της Ιταλίας, η επιχείρηση Wendel GmbH, καθής, η Rechtsbeschwerde στην κύρια δίκη, εκπροσωπούμενη από τον F. Rössler, δικηγόρο Detmold, η κυβέρνηση της Ιταλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενη από τον Oscar Fiumara, avvocato dello Stato, και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον W.-D. Krause-Ablass, δικηγόρο Düsseldorf, ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους.

Κατά τη διάρκεια της επ' ακροατηρίου συζήτησης, ο εκπρόσωπος της *ιταλικής κυβέρνησης,* ενώ παραδέχεται ότι το πρόβλημα αυτό δεν αναφέρεται στα υποβληθέντα ερωτήματα, διευκρίνισε ότι βάσει του ιταλικού δικαίου η Διάταξη περί συντηρητικής κατάσχεσης που εξέδωσε το Tribunale de Verona, ως προσωρινό, ασφαλιστικό, μέτρο, δεν υπόκειται σε ένδικο μέσο. Δεδομένου ότι το ασφαλιστικό αυτό μέτρο, αυτό καθεαυτό, δεν υπόκειται σε ένδικο μέσο, δεν μπορεί να εφαρμοστεί το άρθρο 38 της Συμβάσεως.

Η επιχείρηση *Wendel,* που δεν κατέθεσε γραπτές παρατηρήσεις, ισχυρίστηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι η ανάγκη μιας εύλογης προστασίας του οφειλέτη

μέσω του άρθρου 38, ακόμη και πριν από την έκδοση οριστικής απόφασης επί της προσφυγής, συνάγεται από την οικονομία των άρθρων 38 και 39 της Συμβάσεως. Τα δύο αυτά άρθρα αναφέρονται στην πραγματικότητα σε δύο τελείως διαφορετικές περιπτώσεις. Ενώ το άρθρο 38 εφαρμόζεται στην περίπτωση προσφυγής κατά απόφασης που επιτρέπει την εκτέλεση μιας αλλοδαπής απόφασης η οποία ακόμη υπόκειται σε ένδικο μέσο στο κράτος προελεύσεως, το άρθρο 39 αφορά μόνο τις περιπτώσεις που η αλλοδαπή απόφαση είναι τελεσίδικη και τίθεται μόνο το ερώτημα αν η απόφαση αυτή μπορεί να αναγνωριστεί και να κηρυχθεί εκτελεστή. Δεδομένου ότι η αναφορά στο άρθρο 39 δεν είναι εύστοχη στην προκειμένη περίπτωση, η δυνατότητα να διαταχθεί η σύσταση εγγυήσεως δυνάμει του άρθρου 38, δεύτερη παράγραφος, επιβάλλεται ακόμη και κατά τη διάρκεια της διαδικασίας επί της προσφυγής κατά της απόφασης με την οποία επιτρέπεται η εκτέλεση.

Εξάλλου, δεν είναι δυνατόν να βασιστεί στη Σύμβαση δικαίωμα άσκησης «Rechtsbeschwerde» κατά ενός τέτοιου ασφαλιστικού μέτρου, που δεν προβλέπεται από το εθνικό γερμανικό δίκαιο.

Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του στη συνεδρίαση της 4ης Ιουλίου 1984.

Σκεπτικό

1 Με Διάταξη της 12ης Οκτωβρίου 1983, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 18 Νοεμβρίου 1983, το Bundesgerichtshof υπέβαλε, δυνάμει του πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (στο εξής: Η Σύμβαση), δύο προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 37 και 38 της Συμβάσεως.

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ δύο επιχειρήσεων κατασκευής υποδημάτων, εκ των οποίων η μία, η Brennero, έχει την έδρα της στην Ιταλία και η άλλη, η Wendel, στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Υπέρ της Brennero εκδόθηκε από ιταλικό δικαστήριο κατά της Wendel απόφαση της οποίας ζητείται η εκτέλεση στο έδαφος της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας σύμφωνα με τις διατάξεις της Συμβάσεως.

3 Η εν λόγω απόφαση περιβλήθηκε τον εκτελεστήριο τύπο από τον πρόεδρο του τετάρτου πολιτικού τμήματος του Landgericht του Detmold ο οποίος ταυτόχρονα επέτρεψε τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων επί της περιουσίας της γερμανικής επι-

χείρησης. Μετά από προσφυγή που άσκησε κατά της ανωτέρω απόφασης η εν λόγω επιχείρηση κατ' εφαρμογή του άρθρου 36, πρώτη παράγραφος, της Συμβάσεως, το Oberlandesgericht του Hamm, πριν αποφανθεί επί της προσφυγής εξήρτησε την εκτέλεση της απόφασης από την παροχή από την ιταλική επιχείρηση εγγυήσεως ακόμη και αν η εκτέλεση θα περιοριζόταν σε ασφαλιστικά μέτρα.

4 Η επιχείρηση Brennero άσκησε Rechtsbeschwerde κατά της απόφασης αυτής του Oberlandesgericht, σύμφωνα με το άρθρο 37, δεύτερη παράγραφος, της Συμβάσεως. Η Brennero προέβαλε ότι το δικαστήριο, ενώπιον του οποίου ασκείται προσφυγή κατά της απόφασης με την οποία επιτρέπεται η εκτέλεση, δεν μπορεί να διατάξει την παροχή εγγυήσεως χωρίς ταυτόχρονα να αποφανθεί επί της προσφυγής αυτής.

5 Το Bundesgerichtshof, ενώπιον του οποίου ασκήθηκε η Rechtsbeschwerde, διαπίστωσε ότι το Oberlandesgericht δεν είχε αποφανθεί επί της προσφυγής που ασκήθηκε κατά της απόφασης με την οποία είχε επιτραπεί η εκτέλεση, αλλά ότι είχε κάνει δεκτό το αίτημα της Wendel να αποφανθεί καταρχάς επί της παροχής εγγυήσεως. Δεδομένου ότι, υπ' αυτές τις συνθήκες, πρόκειται για παρεμπίπτουσα απόφαση του Oberlandesgericht, δεν είναι βέβαιο ότι είναι παραδεκτή η άσκηση Rechtsbeschwerde που ασκήθηκε κατά της απόφασης αυτής. Πράγματι, σύμφωνα με το γερμανικό δικονομικό δίκαιο, αυτό το ένδικο μέσο είναι απαράδεκτο αν στρέφεται κατά παρεμπίπτουσας απόφασης του Oberlandesgericht· συνεπώς δεν είναι δυνατό να εξεταστεί από το Bundesgerichtshof, παρά μόνο αν η σύμβαση προβλέπει τέτοιο ένδικο μέσο.

6 Κρίνοντας ότι για να αποφανθεί, θα του ήταν αναγκαία η ερμηνεία των άρθρων 37 και 38 της Συμβάσεως ως προς το σημείο αυτό, το Bundesgerichtshof υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

1. Η Διάταξη του Oberlandesgericht — ενώπιον του οποίου ο οφειλέτης έχει ασκήσει, σύμφωνα με τα άρθρο 36 και 37 της Συμβάσεως, προσφυγή κατά της αποφάσεως που επιτρέπει την εκτέλεση — μπορεί δυνάμει του άρθρου 38, δεύτερη παράγραφος, της Συμβάσεως να εξαρτήσει την εκτέλεση από την παροχή εγγυήσεως, μόνο αν συμπεριλάβει το μέτρο αυτό στην οριστική του απόφαση επί της προσφυγής ή μπορεί και να διατάξει το μέτρο αυτό προσωρινά στο πλαίσιο της διαδικασίας επί της προσφυγής;

2. Κατά της Διατάξεως του Oberlandesgericht που υποχρεώνει σε παροχή εγγυήσεως, δυνάμει του άρθρου 38, δεύτερη παράγραφος, της Συμβάσεως και εκδόθηκε προσωρινά στο πλαίσιο της διαδικασίας επί της προσφυγής, είναι παραδεκτή η άσκηση Rechtsbeschwerde ενώπιον του Bundesgerichtshof, κατ' ευθείαν ή ανάλογο εφαρμογή του άρθρου 37, δεύτερη παράγραφος, της Συμβάσεως;

Επί του πρώτου ερωτήματος (άρθρο 38)

7 Η επιχείρηση Brennero, η ιταλική κυβέρνηση και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων υποστηρίζουν την άποψη ότι το άρθρο 38 της Συμβάσεως δεν επιτρέπει στο δικαστή ενώπιον του οποίου ασκήθηκε προσφυγή κατά της απόφασης με την οποία επιτρέπεται η εκτέλεση, να εκδώσει παρεμπίπτουσα απόφαση με την οποία να διατάζει την παροχή εγγυήσεως, χωρίς να έχει αποφανθεί επί της προσφυγής. Η έκδοση τέτοιας αποφάσεως αποκλείεται από το ίδιο το άρθρο 38, σύμφωνα με το οποίο το δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκείται η προσφυγή μπορεί να εξαρτήσει από την παροχή εγγυήσεως «την εκτέλεση», η οποία δεν είναι δυνατή παρά μόνο μετά την απόρριψη της προσφυγής. Εξάλλου, αν το δικαστήριο αυτό διατάξει, με παρεμπίπτουσα απόφαση, την παροχή εγγυήσεως, αυτό αντιβαίνει σε έναν από τους στόχους της Συμβάσεως, δεδομένου ότι η Σύμβαση ακριβώς αποβλέπει στο να καταστήσει τη διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης δικαστικής αποφάσεως που εκδόθηκε σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος όσο το δυνατόν απλή και ταχεία.

8 Η γερμανική κυβέρνηση θεωρεί ότι η αρμοδιότητα του δικαστηρίου ενώπιον του οποίου έχει ασκηθεί προσφυγή να διατάξει την παροχή εγγυήσεως ως προσωρινό μέτρο κατά τη διάρκεια της διαδικασίας επί της προσφυγής, μπορεί να απαλλάξει τον οφειλέτη από τους κινδύνους που είναι συνέπεια της αβεβαιότητας που επικρατεί ακόμη ως προς την έκβαση της διαδικασίας στο κράτος προελεύσεως, δεδομένου ότι το άρθρο 38 αφορά μόνο την περίπτωση κατά την οποία η απόφαση της οποίας ζητείται η εκτέλεση δεν έχει ακόμη την ισχύ δεδικασμένου στο κράτος προελεύσεως.

9 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η επιχείρηση Wendel υποστήριξε την άποψη αυτή και ιδίως ισχυρίστηκε ότι, ενώ το άρθρο 38 αφορά την περίπτωση κατά την οποία κατά της απόφασης της οποίας ζητείται η εκτέλεση μπορεί ακόμη να ασκηθεί ένδικο μέσο στο κράτος προελεύσεως, το άρθρο 39 το οποίο επιτρέπει προσωρινά τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων, δεν εφαρμόζεται παρά μόνο στις περιπτώσεις που η εν λόγω απόφαση έχει καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους προελεύσεως. Σε περίπτωση, όπως η υπό κρίση, μπορεί συνεπώς να εφαρμοστεί μόνο το άρθρο 38, αποκλειομένης της εφαρμογής του άρθρου 39.

10 Ως προς το σημείο αυτό, καταρχάς πρέπει να υπομνησθεί ότι σκοπός της Σύμβασης είναι να περιοριστούν οι προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτάται η εκτέλεση μιας δικαστικής απόφασης σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος. Για το σκοπό αυτόν, προβλέπει μια πολύ συνοπτική διαδικασία για την περιαφή του εκτελεστήριου τύπου, ενώ ταυτόχρονα δίνει στο διάδικο, κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση, τη δυνατότητα να ασκήσει προσφυγή. Αντίθετα από την αρχική διαδικασία που αφορά την αίτηση με την οποία ζητείται να επιτραπεί η εκτέλεση, η διαδικασία ενώπιον του δικαστηρίου στο οποίο έχει ασκηθεί η προσφυγή διεξάγεται κατά τη διαδικασία της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας.

11 Το άρθρο 39 της Συμβάσεως ρυθμίζει τα δικαιώματα του διαδίκου που έχει επιτύχει την απόφαση με την οποία επιτρέπεται η εκτέλεση και κατά της οποίας στρέφεται η προσφυγή. Μέχρις ότου εκδοθεί η απόφαση επί της προσφυγής, «μπορούν», σύμφωνα με την ανωτέρω διάταξη, «να ληφθούν» μόνο ασφαλιστικά μέτρα «επί της περιουσίας του προσώπου κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση». Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι δεν μπορεί να ληφθεί κανένα μέτρο εκτελέσεως, εφόσον δεν έχει εκδώσει απόφαση το δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκήθηκε η προσφυγή.

12 Υπό το πρίσμα αυτό πρέπει να εξεταστεί το άρθρο 38, δεύτερη παράγραφος, της Συμβάσεως, δυνάμει του οποίου το δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκήθηκε η προσφυγή μπορεί «να εξαρτήσει την εκτέλεση από την παροχή εγγυήσεως, την οποία και καθορίζει». Η διάταξη αυτή αποκτά όλη τη σημασία της από το γεγονός ότι, από τη στιγμή που το δικαστήριο έχει αποφασίσει επί της προσφυγής, δεν ισχύουν πλέον οι περιορισμοί που προβλέπει το άρθρο 39: Συνεπώς μπορούν να ληφθούν μέτρα εκτελέσεως μολονότι κατά της απόφασης που εκδόθηκε μπορεί ακόμη να ασκηθεί αναίρεση ή Rechtsbeschwerde, σύμφωνα με το άρθρο 37, δεύτερη παράγραφος, και ενώ μάλιστα κατά της απόφασης που εκδόθηκε στο κράτος προελεύσεως μπορεί ακόμη να ασκηθεί ένδικο μέσο, περίπτωση που προβλέπεται ρητά από το άρθρο 38. Κατά το χρονικό αυτό σημείο η προστασία των συμφερόντων του οφειλέτη μπορεί να επιβάλει την εξάρτηση της εκτέλεσης από την παροχή εγγυήσεως.

13 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι το άρθρο 38, δεύτερη παράγραφος, της Συμβάσεως έχει την έννοια ότι το δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκείται προσφυγή κατά της απόφασης με την οποία επετράπη η εκτέλεση κατ' εφαρμογή της Συμβάσεως, δεν μπορεί να εξαρτήσει την εκτέλεση από την παροχή εγγυήσεως, παρά μόνο όταν αποφασίζει επί της προσφυγής.

Επί του δευτέρου ερωτήματος (άρθρο 37)

14 Η επιχείρηση Brennero ανέφερε ότι θα ετίθετο σε κίνδυνο η ενιαία ερμηνεία της Συμβάσεως, αν δεν ήταν δυνατόν να ασκηθεί αναίρεση ή Rechtsbeschwerde κατά προσωρινής ή παρεμπίπτουσας απόφασης του δικαστηρίου ενώπιον του οποίου έχει ασκηθεί η προσφυγή. Αντίθετα, η Επιτροπή και η γερμανική κυβέρνηση θεωρούν ότι το άρθρο 37, δεύτερη παράγραφος της Συμβάσεως είναι σαφές, δεδομένου ότι το γράμμα του δεν επιτρέπει την άσκηση Rechtsbeschwerde, παρά μόνο κατά της οριστικής απόφασης επί της προσφυγής.

15 Κατά τη δεύτερη παράγραφο του άρθρου 37, κατά της απόφασης επί της προσφυγής μπορεί να ασκηθεί μόνο αναίρεση και, στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, Rechtsbeschwerde. Σύμφωνα με την όλη οικονομία της Συμβάσεως, και υπό το φως ενός από τους κύριους στόχους της, που συνίσταται στην απλούστευση των διαδικασιών στο κράτος εντός του οποίου ζητείται η εκτέλεση, η διάταξη αυτή δεν μπορεί να ερμηνευτεί διασταλτικά ώστε να επιτρέπει την άσκηση ένδικου μέσου κατά αποφάσεως διαφορετικής απ' αυτή που εκδίδεται επί της προσφυγής, όπως παραδείγματος χάρη κατά προπαρασκευαστικής ή παρεμπίπτουσας αποφάσεως με την οποία διατάσσεται η διεξαγωγή αποδείξεων.

16 Στο δεύτερο ερώτημα προσήκει συνεπώς η απάντηση ότι το άρθρο 38, δεύτερη παράγραφος, της Συμβάσεως έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει την άσκηση αναίρεσης και, στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, την άσκηση Rechtsbeschwerde παρά μόνο κατά της απόφασης επί της προσφυγής.

17 Είναι μεν αληθές ότι στην υπό κρίση υπόθεση η απάντηση που δόθηκε στο δεύτερο ερώτημα μπορεί να οδηγήσει το Bundesgerichtshof να κηρύξει απαράδεκτη τη Rechtsbeschwerde που ασκήθηκε κατά της απόφασης του Oberlandesgericht, μολονότι η εν λόγω απόφαση θα πρέπει να θεωρηθεί ως παράνομη βάσει της απάντησης που δόθηκε στο πρώτο ερώτημα, εναπόκειται όμως στο Oberlandesgericht, όταν θα του υποβληθεί εκ νέου η υπόθεση αυτή να ανακαλέσει την παρεμπίπτουσα απόφαση, κατά το μέρος που διατάσσει την παροχή εγγυήσεως, χωρίς να έχει εκδοθεί απόφαση επί της προσφυγής.

Επί των δικαστικών εξόδων

18 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, η κυβέρνηση της Ιταλικής Δημοκρατίας και η Επιτροπή των

Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης το χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε το Bundesgerichtshof με Διάταξη της 12ης Οκτωβρίου 1983, αποφαίνεται:

1) **Το άρθρο 38, δεύτερη παράγραφος, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, έχει την έννοια ότι το δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκείται προσφυγή κατά της απόφασης με την οποία επετράπη η εκτέλεση κατ' εφαρμογή της Συμβάσεως, δεν μπορεί να εξαρτήσει την εκτέλεση από την παροχή εγγυήσεως, παρά μόνο όταν αποφασίζει επί της προσφυγής.**

2) **Το άρθρο 37, δεύτερη παράγραφος, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει την άσκηση αναίρεσης και, στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, την άσκηση** Rechtsbeschwerde, **παρά μόνο κατά της απόφασης επί της προσφυγής.**

Bosco Pescatore

O'Keeffe Koopmans Bahlmann

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Νοεμβρίου 1984.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

D. Louterman
Υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του τέταρτου τμήματος

G. Bosco